

JØRN LIER

HORST THOMAS ENGER

DYMOVÁ CLONA

THE NAJLEPŠIE DETEKTÍVY
EDÍCIA
LABYRINT
Blix a Rammová

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)
4. *Den eneste ene* (Jediný)*
5. *Nattmannen* (Šarha)
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)
11. *Når det mørkner* (Súmrak)

Séria Odložený prípad:

12. *Katharina-koden* (Katharinin kód)
13. *Det innerste rommet* (Zadná izba)
14. *Illvilje* (Zlo)
15. *Sak 1569* (Prípad 1569)**

Séria Blix & Rammová:

1. *Nullpunkt* (Bod nula)
2. *Røykteppe* (Dymová clona)
3. *Slagside* ***

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis

* vychádza vo februári 2021, ** vychádza v máji 2021, *** vychádza v októbri 2021

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

DYMOVÁ CLONA

Z nóřčiny preložila Zuzana Demjánová

premedia

Edícia LABYRINT, 42. zväzok

Jørn Lier Horst, Thomas Enger
DYMOVÁ CLONA

Prvé vydanie

Copyright © Jørn Lier Horst & Thomas Enger 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Zuzana Demjánová, 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia
All rights reserved
ISBN 978-80-8159-874-6

PROLÓG

1. január 2019

Zamrežované dvere na konci chodby sa zabuchli.

Christer Storm Isaksen zodvihol hlavu od knihy a započúval sa. Krátke kroky tlmilo linoleum.

Frankmann.

Len on by sa unúval na dodatočnú pochôdzku.

Kroky stíchli pred celou. V zámke zaštrngotali kľúče a niekto štuchol do dverí.

Isaksen odložil knihu.

„Áno?“

Keď ich Frankmann otvoril, vrchné pánty zavrzgali. Zdalo sa mu, že dozorca za posledný týždeň ešte viac schudol. Košeľa z uniformy na ňom doslova visela.

„Šťastný Nový rok,“ kývol mu na pozdrav.

V ruke držal bielu obálku.

„Šťastný Nový rok,“ odpovedal mu Isaksen.

Chystal sa ho spýtať, ako strávil Vianoce a Silvestra, ale nakoniec tak nespravil. Zvedavo sa pozrel na obálku.

„Dostali ste list,“ povedal Frankmann. „Nazdával som sa, že by ste si ho chceli čo najskôr prečítať.“

Podal mu ho.

Na obálke nebola adresa ani poštová pečiatka. Len jeho meno napísané drobným, okrúhlym písmom. Jednotlivé písmená sa naklá-

ňali nabok a boli takmer nečitateľné, akoby sa ten, kto ich napísal, veľmi ponáhľal.

„Niektó ho hodil do poštovej schránky pri bráne,“ vysvetlil mu Frankmann.

Isaksen prehmatol obálku. Na list to bolo pritvrdé. Možno to bude pohľadnica.

Posúchal palcom pravý horný roh, kam sa zvyčajne lepí známka a obálku otočil. Žiaden odosielateľ.

Nespomínal si, kedy naposledy dostal rukou napísaný list. Čo mu umrela mama nedostával už ani vianočné pohľadnice.

Frankmann stál vo dverách a zvedavo ho sledoval.

„Vlastne som ho mal dať k ostatnej pošte,“ dodal, aby vysvetlil, prečo musí zostať, kým obálku neotvorí. „Psa dovedú až v piatok,“ poznamenal. Hovoril o služobnom psovi.

Isaksen obálku zo zadnej strany opatrne natrhol a otvoril. Dvomi prstami otvor rozšíril a nazrel dovnútra.

Bola to fotka.

Vybral ju a cítil, ako sa mu sťahuje hrdlo.

Dievčatko v modrej mikine s kapucňou mohlo mať osem, deväť rokov, hnedé vlasy malo začesané do konského chvosta. Sedelo za školskou lavicou s rukami položenými na knihe. Usmievalo sa do objektívu. Všimol si, že má na zuboch strojček. Nad koreňom nosa malo zopár pieh. Malo ľadovo modré oči – ako on.

„To je ona,“ vykĺzlo mu.

Frankmann pristúpil o krok bližšie.

„Kto?“ spýtal sa.

Isaksen mlčal.

To je ona, zopakoval v duchu.

Tá, čo ju všetci považovali za mŕtvu.

1

Mesto zaplavila žiara silvestrovského ohňostroja. Svetelné šípy leteli zavýjajúc k oblohe, kde sa rozprskli do pestrých vzorcov. Jednotlivé výbuchy sa líšili intenzitou a hlukom, ktorý ich sprevádzal. Nasledovali čoraz hustejšie za sebou.

Nad fjordom sa prevažovali kúdoly hustej hmly, ktoré celkom prikryli hladinu mora pri Radničnom môle. Zozimilo sa. Slávnostne oblečení ľudia si zapínali bundy a tesnejšie si omotávali šály okolo krku. Brodili sa rozmočeným snehom, navzájom sa podopierali, výskali a smiali sa.

Emma Rammová si pritiahla hrubú zimnú bundu tesnejšie k telu. Na nohách mala gumené čižmy a do nich si navliekla dva páry vlnených ponožiek. Nepozerala sa na nebo s mobilom v ruke ako ostatní, nepokúšala sa horúčkovito spojiť s priateľmi alebo s rodinou – teraz, tesne pred polnocou. Prechádzala sa a sledovala ľudí okolo seba. Snažila sa odhadnúť, či sú vonku preto, že oslavujú príchod Nového roka, alebo nie, hoci si nebola celkom istá, na základe čoho to zistí.

Ani nie pred polhodinou bola Emma ešte u Ireny. Keď sa pohádala s Kasperom, vyrazila do mesta. Po minulé roky trávil Silvestra s kamarátmi na ostrove Amager, tento rok tam nešiel, lebo chcel začať nový rok po jej boku. Nechápal, prečo musí byť za každú cenu o polnoci v prístave – ona, čo ani nemá rada ohňostroje.

„Jednoducho, musím,“ odpovedala mu Emma. Kaspera jej detinská vyhybavá odpoveď rozčúlila. Tak veľmi, že vyhlásil: „Dobre teda, ale potom si tam choď sama, nechce sa mi mokrúť v tej zime.“

„Pôjdem s tebou,“ ponúkla sa Martine. „Chcem sa pozrieť na ohňostroj. Môžem, teta Emma? Prosím.“

Emma sa usmiala, ale pokrútila hlavou. Nechcela vysvetľovať dievčatku, že pre také malé dieťa by to mohol byť nebezpečný výlet. A pre dospelého tiež – keď už išlo o to. Mnohí končili starý rok na urgentnom príjme s ranami od delobuchov.

Navyše sa do prístavu neponáhľala na ohňostroj.

Na jeseň sa Emma zamotala do vyšetrovania prípadu sériového vraha, ktorý priradil každej svojej obeti číslo. Takmer sa stala jednou z nich, tesne pred vraždou, ktorou plánoval číselný rad zavšíť – pred bodom nula. Keď sa blížil Silvester a s ním spojené odpočítanie posledných minút starého roka, zachvátil ju strach, že sa ním niekto inšpiruje a pokúsi sa o čosi podobné.

Emma sa o svojom iracionálnom strachu rozprávala aj so psychológom. Pokýval hlavou a poznamenal, že chápe, prečo sa bojí. Presviedčal ju však, že sa niet čoho báť. Emma si stále opakovala, že ide len o absurdné špekulácie, naozaj sa o to snažila, ale tá myšlienka jej nedávala pokoja, ba ešte viac sa jej uhniedzdovala v hlave. Uvažovala o veľkom ohňostroji, ktorý osloský magistrát organizoval rok čo rok v prístave neďaleko radnice. Vždy sa tam zišli tisícky ľudí. Napokon jej psychológ navrhol, aby tam zašla. Vraj jej pomôže, ak bude čeliť svojmu strachu a na vlastné oči sa presvedčí, že sa nič nestane.

Rozhodla sa, že sa na to vykašle, ale potom ju zachvátila klaustrofobická hrôza – desila sa toho, že Kasper spraví o polnoci niečo neuvážené – a veľké. Nepredpokladala, že padne na kolená a požiadajú o ruku – veď sa poznali sotva osem mesiacov – ale čo ak jej vyzná lásku? To sa mohlo stať. Emma si ešte stále nebola istá, čo si o ňom myslí, považovala ho za fajn chlapa, rada s ním trávila čas – kým bývali každý vo svojom meste a nestretávali sa často, bolo všetko fajn. Bola novinárka, písala o kriminalite pre news.no a páčilo sa jej to, užívala si túto novú realitu, ktorú takmer nič nekalilo, nebol v nej priestor na úvahy o budúcnosti.

Vybrala z vrečka mobil. Kasper jej ani nie pred minútou volal. Nezodvihla mu. Bola minúta pred polnocou. Emma sa zhlboka nadýchla. Ľudia si začínali padať do náručia. Pripíjali si a oblievali udupaný sneh vínom. Okolo nej hučala kakofónia hlasov, trieskali

delobuchy, ozývali sa prenikavé výkriky. Emme žúrovanie nechýbalo, nič, čo k nemu patrilo, s výnimkou chvíľkového opojenia a náhleho pocitu šťastia, ktorý ju občas zaplavil, pohárik či dva predtým, ako sa zvrátilo v opak.

Niekoľko začal odpočítavať. Emme sa bolestivo stiahol žalúdok a hrud', ale pokúšala sa myslieť na ubezpečenie svojho psychológa. Nič sa nestane, opakovala si. Čoskoro sa vráti k Irene, bude tam na ňu čakať Kasper a Martine, nebude sa tým viac trápiť a začne sa nový rok.

Päť!

Štyri!

Tri!

Dva!

Jeden!

Vtom zaplavilo všetko okolo nej oslepujúce svetlo. Niečo prudko explodovalo a zem sa jej zachvela pod nohami.

Strhla ju tlaková a tepelná vlna. Vzduchom svišťali rôzne predmety. Schúlila sa v mokrom snehu, držala sa rukami za hlavu a súčasne sa usilovala zorientovať.

Pri pristavnom móle, asi tridsať metrov od nej, klesal k zemi široký stĺp oranžových, žltých a červených plameňov. V ušiach jej hučalo, ale aj tak počula výkriky, videla, ako do seba vyobliekajú ľudia narážajú, sácali sa a v panike hľadali kamarátov, partnerky a partnerov, deti, odpoveď na to, čo sa vlastne stalo.

Emma vstala. Z neba sa pomaly znášali na zem akési čierne zdrapy. Náhle sa pred ňou objavil muž s horiacou rukou. Vrieskal a búchal si po nej, zatiaľ čo sa snažil vymotať z kabáta.

Posledné týždne jej žalúdok zvieral hryzavý nepokoj, zaháňala ho, presviedčala sa, že je to absurdné, nemožné.

Teraz však nešlo o pocit. Nešlo o iracionálny strach.

Bola to skutočnosť.

A okolo nej neprestávali trieskať delobuchy.

Alexander Blix sa pretískal pomedzi vydesených ľudí, preskočil cez zasneženú hriadku, pošmykol sa na ľade, ale podarilo sa mu udržať rovnováhu. Sofia Kovicová mu bola v päťách. V ušiach mal strčené slúchadlo, počul, ako informuje operačnú centrálu o výbuchu pri Radničnom móle.

Oproti nemu sa potácal muž s čiernou, otvorenou ranou na tvári, v ruke ešte stále zvieral fľašu šampanského. Neďaleko od neho krívala žena, čosi jej trčalo z nohy.

Blix prebehol popri nej. Okolo neho kvílili ľudia od bolesti, niektorí ležali, iní len sedeli na zemi so zmäteným výrazom na tvári. Bundy mali roztrhané, špinavé. Ovíjala ich tmavosivá dymová clona.

Zastal, nebol si istý, kde začať.

Na okraji móla ležali štyria ľudia. Nehýbali sa. Rozbehol sa k nim a kľakol si k prvému. Bola to mladá plavovlasá žena. Z ľavého ucha jej trčal akýsi úlomok. Pokúšal sa jej prstami nahmatať pulz – márne. Presunul sa k žene s poraneniami v oblasti žalúdka a hrude. Ležala na zemi s doširoka otvorenými očami a ústami. Ani jej nenahmatal pulz.

Kovicová sa sklonila nad mužom v sivom kabáte. Pozrela sa na Blixa a pokrútila hlavou.

Celkom pri okraji móla pri kotevných stĺpikoch ležal takmer zuhoľnatený človek. Vyzeral ako muž. Jeho zranenia boli oveľa rozsiahlejšie. Pol tváre a časti trupu mal roztrhané a nebolo ako preveriť, či má pulz.

Štyria mŕtvi.

V asfalte zival veľký kráter po výbuchu. Všimli si, že na niekoľkých miestach ešte stále horia zvyšky výbušniny. Cez vysielачku k nemu doliehal hlas, hovorilo sa o bombe, o teroristickom útoku, vyhlasovala sa pohotovosť.

Terorizmus, pomyslel si Blix. Dobrý bože.

Spoza chrbta sa mu ozval výkrik a on sa otočil. Dvaja muži ukazovali na tmavú hladinu. S rozpaženými rukami na nej plávalo ľudské telo. Tvárou nadol.

Blix si vytrhol slúchadlo z ucha, vyzliekol si bundu, odopol opasok, skopol si topánky z nôh, pristúpil k okraju móla a hodil sa do vody. Bolo to, akoby skočil do bazéna s ľadom, netušil, že voda môže byť až taká studená. Stuhla mu tvár, svaly mu zmeraveli. Voda mu okamžite prenikla pod košeľu a nohavice. Stiahlo mu priedušky. Hoci sa veľmi usiloval, ruky a nohy ho vôbec neposlúchali.

Tlak ho vyniesol naspäť nad hladinu, ale nedokázal sa nadýchnuť.

Z móla začul hlas: „Desať metrov naľavo od teba.“ Kričala naňho Kovicová a hneď dodala: „Dávaj si pozor!“

Blix sa nadýchol a snažil sa plávať, telo mal obťažkané šatami, ktoré sa mu prilepili k pokožke. Studená voda navyše sabotovala jeho úsilie o pohyb, zdalo sa mu, že vôbec nenapreduje.

„Už len päť metrov! Po tvojej ľavej ruke.“

Blix párkrát poriadne zabral, načiahol sa a pokúsil sa ovládnuť prsty. Napokon sa mu podarilo uchopiť ľadovú ruku človeka, ktorý sa sťažka pohodjával na hladine. Chcel ho otočiť, ale podarilo sa mu to len sčasti, vyšmykol sa mu. Opäť sa ocitol pod vodou. Preglgol vodu, rozkašľal sa, vyplul ju – nemal na výber, musel počkať, kým telo prestane protestovať.

Bola to žena.

K popálenej pokožke na tvári sa jej prilepili dlhé tmavé vlasy. Blix ju schmatol pod pazuchu a ťahal za sebou k mólu.

„Sem!“ kričala Kovicová. Otočil sa. Stála na rebríku, ktorý klesal z móla k hladine, pripravená pomôcť mu. Každým tempom mu svaly viac tuhli a chladli. Plul, kašľal a súčasne sa snažil udržať ženinu hlavu nad vodou.

Začalo mu ubúdať síl. Chytil sa rebríka, aby mohol pritiahnúť seba aj ženu bližšie. Oprel sa doň pravou nohou. Vypál posledné sily a zodvihol telo tak, aby Kovicová dočiahla na golier na jej bunde. Za jej chrbtom zbadal ľudí, ktorí jej prišli na pomoc. Keď ju Blix pustil, chvíľu len tak visel na rebríku a lapal po dychu.

„Mám ti pomôcť?“ zakričala Kovicová.

Blix sa rozkašľal, pokrútil hlavou a pokúsil sa vyšvihnúť nahor. Márne. Nohy mal meravé, premrznuté, neposlúchali ho. Kovicová zostúpila o stupienok nižšie a uchopila ho oboma rukami pod

pazuchou. Ktosi jej pomáhal. Napokon sa im podarilo vytiahnuť ho nahor.

Ženy sa medzitým ujali záchranári. Blix sa naklonil dopredu a oprel sa dlaňami do kolien. Cvrčala z neho voda. Na toto nemal výcvik. Nebol vo forme. Na takéto čosi teda v žiadnom prípade. Zvyčajne sedel za písacím stolom. Chodil na miesta činu a vypočúval svedkov. Ako operatívec pracoval naposledy pred dvadsiatimi rokmi. Na novoročnú službu sa prihlásil dobrovoľne len preto, aby mohli jeho detní kolegovia osláviť Silvester doma, s rodinami.

Prudko zafučal, trochu sa vzpriamil a všimol si, že krváca z reznej rany na ruke.

Zavýjanie sirén sa prelínalo s hučaním delobuchov. Kovicová k nemu pribehla s dekou a prehodila mu ju okolo pliec. Vedľa nej stála žena. Blix si až po chvíli uvedomil, kto to je.

„Dobrý večer, Emma,“ povedal.

3

Na móle to vyzeralo ako na bojisku. Na zemi boli kaluže krvi. Zranení ľudia sa s plačom objímali. Na niektorých miestach stále horelo. Emma sa pokúšala nepozerať na tých, ktorí boli očividne mŕtvi.

Len pred niekoľkými minútami sa začal nový rok. Zovšadiaľ k nej prúdili prenikavé zvuky – jačanie sirén, buchotanie ohňostroja, klaksoóny, basy ozývajúce sa z baru kdesi veľmi ďaleko. Na Oslo opäť niekto zaútočil, pomyslela si. Od výbuchu bomby v aute v štvrti, kde sídli nórsky parlament, uplynulo sedem a pol roka. Zomrelo osem ľudí. Nóri radi oslavovali a občas jej napadlo, že hlavné mesto je vhodným teroristickým cieľom. Ulice sa často zaplňali ľuďmi a najviac ich bolo vonku sedemnásteho mája, keď sa oslavoval Deň ústavy, a na Silvestra.

Žena, ktorú Blix vytiahol z vody, ležala na nosidlách. Záchranári sa jej pokúšali odstrániť z tváre vlasy vpálené do pokožky, aby ju mohli pripojiť na kyslíkový prístroj. Jeden z nich pri nej kľačal a masíroval jej srdce. Ak by prežila, jej tvár ponesie navždy stopy

toho, čo sa tu stalo. Emma trpela zriedkavou chorobou – pre ňu prišla o vlasy. Mimovoľne jej preblesklo hlavou, že táto žena bude na tom o dosť horšie. Holá hlava sa dá zamaskovať parochňami. S popáleninou na tvári to bude horšie.

Obzrela sa. Všade navôkol sa hemžili policajti. Postupovali rutinne – obkolesili miesto explózie páskou a práve sa chystali rozostaviť zátarasy.

Emme zazvonil mobil. Na displeji zasvietilo *Anita Grønvoldová, news.no*

„Kde si?“

Emma počula na jej hlase, že pila – aj že je na nejakom večierku, ktorý je stále v plnom prúde.

„V prístave,“ odpovedala Emma. „Prišla som sa sem pozrieť na ohňostroj,“ dodala.

Porozprávala jej o mŕtvych a zranených a o žene, ktorú vytiahol Blix z mora.

„Máš nejaké fotky?“

„Zatiaľ nie.“

„Potrebujeme nejaké fotky,“ povedala Anita. „Napísať toho nemusíš veľa, ale potrebujeme fotky. Píš o tom ako o možnom teroristickom útoku. Píš o obetiach a rozsahu škôd. Pošlem ti tam Wollana a zopár ďalších, aby ti pomohli. Je mi jedno, že sú naliati...“

„Napadlo mi, či by sme to nemali prepojiť s odpočítavaním,“ poznamenala Emma.

Anita nechápala.

„Buchlo to predsa presne o polnoci... ľudia odpočítavali koniec starého a začiatok nového roka.“

Anita prehovorila až po chvíli.

„Ty si myslíš, že nešlo o náhodu?“

„Nie.“

„Teraz je to v podstate jedno, dnes v noci sa ti nepodarí zohnať nejakého policajta, ktorý by to potvrdil alebo vyvrátil. Takže sa sústreď predovšetkým na tie fotky a opis napáchaných škôd.“

Emma si vzdychla.

„Dobre.“

„A zajtra napíšeš článok o Blixovi a tej žene, ktorú vytiahol z vody. Zisti, kto to je a ako na tom je.“

Emma zložila, zapla si na mobile fotoaparát. Zachytila, ako odvíjajú plastovú policajnú pásku, modré majáky, zakrvavené obeť, ozbrojených policajtov. Napadlo jej, či by nemala zavolať Kasperovi alebo Irene, oznámiť im, že je v poriadku, ale napokon sestru len poslala správu.

Vtom zazrela Blix. Sedel v policajnom aute a bol zabalený do deky. Parilo sa mu z vlasov.

Pred devätnástimi rokmi jej Blix zachránil život, médiá o tom písali ako o Teisenskej tragédii. Nemal na výber, musel zastreliť Emminho otca, inak by ju zastrelil, zabil – tak ako zabil jej matku. Tú Blix našiel ležať v kaluži krvi na kuchynskej podlahe, bola mŕtva.

Emma si vôbec neuvedomovala, akú rolu zohral Blix v jej živote, dozvedela sa to až minulý rok, keď vyšetroval sériu vrážd. Okolnosti spôsobili, že sa stretli. Držal nad ňou ochrannú ruku a posúval jej informácie, o ktoré sa nedelil s ostatnými novinármi. No nie preto si ho Emma obľúbila. Cítila, že mu na nej záleží. Počas terapie dospela k tomu, že ho vníma ako otcovskú postavu.

Podišla o trochu bližšie. Blix mal modré pery a bol veľmi bledý. Cez obväz na jednej ruke mu presakovala krv. Ani si nevšimol, že ho odfotila. Pobrala sa ďalej. Pípla jej správa od Ireney, ale rozhodla sa, že si ju prečíta neskôr. Kasper jej nenapísal, nezavolať jej, aby sa spýtal, či je v poriadku.

V bezprostrednej blízkosti miesta, kde explodovala bomba, bolo už menej ľudí. Až teraz videla, aké škody napáchal výbuch. V zemi zívajú čierne krátery s priemerom približne jeden meter. Emma zodvihla mobil, odfotila ho, zazúmovala a spravila ďalší záber – zachytila na ňom jednu z obetí, obhorené a zakrvavené telo muža v sivom kabáte s vysokým golierom. Mal na sebe čierne nohavice a rukavice. Aj topánky mal čierne. Kožené topánky, vyzerali ako, podobali sa na...

Emma podišla o krok bližšie. Počula, ako ju niekto okríkol, ale neotočila sa. Oči mala len pre muža, ktorý ležal na zemi. Vpíjala sa doňho pohľadom, odmietala sa zmieriť s tým, čo videla. Nebol to Kasper. Jednoducho to nemohol byť on.

„Tam nesmiete ísť,“ ozval sa človek, ktorý ju predtým okríkol. Stál pri nej. „Emma, musíte ísť za pásku ako všetci ostatní.“

Emma nepočúvala, blížila sa krok za krokom k mužovi, ktorí hľadel do neba. Na ohňostroj a hviezdy. Zem okolo neho bola pre-siaknutá krvou, v bruchu mal otvorenú ranu.

„Nie,“ zašepkala Emma.

Pokrútila hlavou a zalapala po dychu. Cítila, ako ju niekto schmatol za ruku, ale neobzrela sa. Videla len čierne kučeravé vlasy a pod nimi biely sneh. Oči... dúfala, že náhle zažmurká, pohne sa. No nehýbal sa. Bol mŕtvy.

4

Blix sa nazdával, že vie, aké to je mrznúť. Keď bol mladý, tak sa každé ráno kúpал v mori. Či bola jeseň alebo jar, leto alebo zima – to nehralo žiadnu rolu. V tom čase býval na polostrove Bygdøy a odtiaľ nebolo ďaleko k pláži Huk alebo Paradisbukta. Občas sa k nemu pripojil aj Gard Fosse. S výkrikmi sa dychčiac rozbehli do vody a o šesť sekúnd sa ponáhľali naspäť na breh k suchému uteráku a teplým šatám – a termoske s kávou.

V centre Osla vládol chaos a na viacerých miestach boli rozostavené policajné hliadky, cesta na policajné oddelenie im zabrala pomerne veľa času. V šatniach sa policajti, ktorých zavolali do služby, hekticky prezliekali. Ozývalo sa šľukanie zbraní a prskanie vysieláčiek.

Blix zo seba stiahol mokré šaty, zamieril do sprchy a postavil sa pod horúcu vodu. Konečne sa mu zdalo, že rozmŕza.

Rezná rana nebola taká vážna, rozhodol sa však, že ostane na oddelení.

Kovicová sa vrátila na miesto výbuchu. Zavolať jej, aby zistil, ako sa vyvíja situácia.

„Zháňame svedkov,“ odpovedala mu. „Zatiaľ som ešte nehovorila s nikým triezvym a nikto pred výbuchom nezaregistroval nič zvláštne. Dúfam, že nám pomôžu zábery z bezpečnostných kamier.“

Blix pokýval hlavou. Kamery neklamú a neovplyvňujú ich vonkajšie okolnosti. Bolo ich plné mesto.

„Mnohí si určite natáčali ohňostroj na mobil, fotili,“ poznamenal Blix a zviezol sa na stoličku za svojím stolom. „Vyzveme ľudí, aby nám poslali, čo majú.“

„Už sme zaistili nejaké zábery,“ povedala Kovicová. „Bude to riadna fuška všetky ich prezrieť, keď vlastne ani nevieme, čo hľadáme.“

„Čo vieme o samotnom výbuchu?“ spýtal sa Blix.

Z opačného konca linky k nemu doľahlo zapraskanie.

„Bomba bola v smetiaku,“ odpovedala.

„V smetiaku?“

„Áno, či vlastne... v smetnom koši... neviem, ako presne... Také tie zelené koše, asi meter vysoké.“

„Odpadková nádoba.“

„Presne tak. Bola v odpadkovej nádobe.“

Blix si zapol počítač a otvoril stránku VG. Boli na nej fotky z prístavu prešpikované výpoveďami svedkov. „Všade bola krv.“ „Obávajú sa, že šlo o teroristický útok.“

„Podľa pyrotechnikov šlo o bombu s výbušnou silou okolo 70 milibarov,“ pokračovala Kovicová.

„To je veľa alebo málo?“

„Nie dosť na to, aby výbuch poškodil okolité budovy alebo aby vybil okná,“ vysvetlila mu Kovicová, „ale dosť na to, aby spôsobil vážne až smrteľné zranenia tým, čo boli najbližšie.“

„Chápem,“ zamrmlal Blix.

„Niečo by si mal vedieť,“ dodala Kovicová.

„Čo také?“

„Žiadnu z obetí zatiaľ oficiálne neidentifikovali, ale medzi mŕtvymi je aj Emmin priateľ.“

Blix si preložil mobil k druhému uchu.

„Podliezla policajnú pásku,“ pokračovala Kovicová. „Stála som vedľa nej, keď ho našla. Kasper Bjerringbo. Dánsky novinár.“

„Poznám ho,“ poznamenal Blix a preglgol.

„Fajn chlapec.“

„Emma mi povedala, že vlastne ani v prístave nemal byť.“

Blix si ju predstavil.

„Ako to zvláda?“ spýtal sa.

„No... ako už. Podľa mňa je v šoku. Len tam tak stojí. Neplače. Nemala som to srdce odohnať ju odtiaľ, keď poňho prišli záchranári.“

Blix ju zatúžil vidieť. Porozprávať sa s ňou. Zrejme by jej nevedel povedať nič zmysluplné, ale jednoducho chcel byť pri nej.

„Postaral sa o ňu niekto?“ spýtal sa.

„Áno, myslím, že áno.“

„Preveríš to, prosím ťa?“ požiadal ju Blix.

„Dobre, spoľahni sa.“

Na linke sa rozhostilo ticho.

Poza chrbát mu niekto prešiel. Blix sa vystrel a odkašľal si.

„A čo tá žena, ktorú som vytiahol z vody?“

„Pred desiatimi minútami som hovorila s nemocnicou,“ povedala Kovicová a vzdychla si. „Ešte mi nevedeli povedať nič bližšie.“

„Vieme, kto to je?“

„Áno. Počkaj.“

Blix počul, ako listuje v zázpisníku. „Vo vrecku mala platobnú kartu.“

Po pár minútach sa ozvala:

„Ruth-Kristine Smeplassová.“

Blix mimovoľne zalapal po dychu.

„Čo si to povedala?“

Kovicová zopakovala meno. Blix si prešiel dlaňou po vlasoch.

„Čo je?“ spýtala sa Kovicová. „Poznáš ju?“

„A ty nie?“

„Hm... nie?“

Blixovi sa vynorili pred očami dlhé zvlnené vlasy. Trochu nahnevany pohľad. Všetky tie hodiny, keď ho z neho nespúšťala. To, ako sa snažil dopátrať pravdy.

„Ruth-Kristine Smeplassová je Patriciina mama,“ povedal. „Jej dcéra je nezvestná od roku 2009, predpokladá sa, že je mŕtva.“

„Doriti,“ zamrmlala Kovicová.

Patriciin prípad bol jedným z tých, ktoré Blixa počas jeho vyšetrovateľskej kariéry najviac zamestnávali. Často sa k nemu

vracal. Opätovne prečesával všetky materiály, ktoré mali k dispozícii. Hľadal... niečo, zdanlivo nepodstatný detail, ktorý azda prehliadol.

Najprv Kasper. A teraz Ruth-Kristine.

Bomba zasiahla dvoch ľudí, ktorých poznal.

Dobrý bože.

Kdesi v dialke začala zavýjať siréna.

„Kedy prídeš?“ spýtal sa.

„To ešte neviem,“ odpovedala Kovicová. „Ešte stále je tu dosť ľudí.“

„Dobre,“ povedal Blix. „Prosím ťa, postaraj sa o Emmu.“

5

Fosse vyšiel z kancelárie presne o tretej hodine a šiestej minúte. Mal na sebe čierny oblek a bielu košeľu, horné gombíky mal rozopnuté.

„Do veľkej zasadačky,“ zavelil a ukázal prstom na poschodie nad nimi.

Kovicová práve dorazila na oddelenie.

„Mala by som najprv niečo zjesť,“ zamrmlala a hodila na stôl zápisník a pero.

Blix sa posunul na stoličke dozadu. Niekoľkokrát sa pokúšal dovolať Emme. Napísal jej esemesku – ešte stále čakal na odpoveď.

Vykročili za Fossem po schodoch. Stoličky okolo veľkého stola sa rýchlo zaplňali. Svoje miesta už zaujali aj šéfovia analyticko-organizačného, vyšetrovacieho a operatívneho odboru. Prišlo aj zopár vyšetrovateľov, zopár mužov a žien z kriminálky, ktorých Blix poznal z videnia. Všimol si aj človeka z bezpečnostnej služby. Samozrejme, množstvo tvárí videl prvý raz v živote. Väčšinou vyzerali, akoby odbehli z nejakého večierka. A zrejme aj odbehli.

Blix s Kovicovou si sadli. Otvorili sa dvere na opačnej strane miestnosti a dnu vošla riaditeľka policajného oddelenia. Nasledovala ju šéfka odboru komunikácie a prevencie a muž v smokingovej košeli s vyhrnutými rukávmi.

„Vitajte,“ pozdravila ich policajná riaditeľka a sadla si. „Začnime.“
Kývla mužovi v smokingovej košeli.

„Volám sa Raymond Rafto,“ predstavil sa. „Som šéfom útvaru vyšetrovania Policajnej bezpečnostnej služby. Pridelili mi tento prípad.“

Dôležito sa obzrel po miestnosti a pokračoval:

„O polnoci vybuchla na Radničnom móle nálož, ktorú niekto umiestnil do odpadkovej nádoby. Rozsah škôd zatiaľ vyzerá takto: štyria mŕtvi, dvaja muži a dve ženy. Jedna žena utrpela život ohrozujúce zranenia. Dvanásť osôb je ťažko zranených a zatiaľ nám ohlásili sedemnášť ľahko zranených osôb. Mŕtvych sme ešte neidentifikovali. Všetko naznačuje, že šlo o náhodné obete.“

Blix mal chuť skočiť mu do reči a informovať ho o Kasperovi a Ruth-Kristine, ale nakoniec sa ovládol.

Rafto pokračoval:

„Nikto sa k útoku neprihlásil. Bol neočakávaný, nič nenaznačovalo, že k nemu dôjde. Počas Vianoc sme zaznamenali nejaké aktivity sledovaných osôb a už pracujeme na ich zmapovaní. Úzko spolupracujeme aj s kolegami z iných krajín, ale zatiaľ nevieme o žiadnych konkrétnych hrozbách. Predpokladáme však, že útok sa môže zopakovať jednoducho preto, že po jednom teroristickom útoku zvyčajne nasleduje ďalší. Vzhľadom na to sme preklasifikovali úroveň ohrozenia z nízkej na miernu.“

Odsunul bokom akýsi papier a otočil sa k Fredovi Malmbergovi, šéfovi operatívneho odboru.

„Aký je stav na mieste?“

„Okolie móla sme zabezpečili,“ ozval sa Malmberg. „Všetci zranení sú v nemocnici. Na mieste sú súdni lekári, obhliadajú obeť ešte predtým, ako ich prevezú do pitevne. Miesto činu vyšetrojú kriminalisti a máme tam aj pyrotechnikov. Naši ľudia sú aj v meste – na dopravných uzloch, udržujú poriadok a hliadkujú. Pri vyhľadávaní ďalšej možnej nálože nám pomôže armáda – pošlú nám pyrotechnikov.“

Chlap z bezpečnostnej služby pokýval hlavou a upriamil pohľad ponad stôl.

„Ako to vyzerá s vyšetrovaním?“